

θεθεί πώς ήμουν ως τώρα — και θα σ'α μεταχειρίζομαι σαν δάσκαλο, δηλαδή σαν... έχθρό. "Α, κευτοδάσκαλε, γεροβλάκα, λίμα των Λατινικών! Θέλησε να μου περάσης για νόστιμη γυναικούλα, ξ; Και θα ετοιμάζεσαι χωρίς άλλο να μου στείλεις τα χειρογράφα σου «Περί Τέχνης και Φύσεως» για να σου τα περάσω σε κανένα περιοδικό ή να τα αναφέρω σε κανένα άρθρο μου...

» Τι καλά που δεν σε ειδοποίησα ότι γύρισα από τις Κάννες στο Παρίσι! Οά σ' έβλεπα εξάπαντος κανένα πρωί να μου παρουσιάζουσιν ξαφνικά στο σπίτι, νάβγαζες ως κάτω το ψηλό γροντοκό καπέλλο σου, να τραβούσες από την τσέπη σου κανένα μάτσο χαρτιά δεμένο με σπάγγο και να μου λες:

— Καλημέρα σας, αγαπητέ! Είμαι η κυρία πού...

» Και όμως, κύριε καθηγητά, θα απαντήσω σε μερικές ερωτήσεις σας. Και εν πρώτοις σ'α ευχαριστώ για τις πληροφορίες που μου δίνετε ως προς το άτομό σας, καθώς και για την εικόνα μου, όπως την έφραταστήκατε. Μου μοιάζει πολύ, μα την πίστι μου, αν και θα χρειαζόταν μερικές παραλλαγές.

» Ίδού αυτές: 1) Έχω λιγότερη κοιλιά. 2) Δεν καννίζω ποτέ. 3) Δεν πίνω ούτε μύρα, ούτε κρασί, ούτε πέντα, αλλά μόνο καθαρό νερό.

» Συνήθως κάθομαι σαν 'Ανατολίτης μαζεμένος πάνω σ' ένα σοφά. Πούν ζωγράφω προτιμώ; Τόν Μίλλε. Τους μουσικούς τους άποσεφρομαι. Άλλωστε, απ' όλες τις τέχνες προτιμώ μιά... όμοια γυναίκα. Και ένα καλό, ξαίετο, σπάνιο γέμια που άφρέσι σχεδόν όσο μιά όμοια γυναίκα. Αυτές είνε η προτιμήσεις μου, κύριε καθηγητά.

» Πιστεύω ότι, όταν έχει κανείς ένα καλό και μεγάλο πάθος, πρέπει να θυσιάση σ' αυτό όλα τα άλλα. Αυτό έκαμα κι' εγώ. Ός τώρα είχα δυό. Θυσίασα όμως τη λαμαργία κι' έγιναν λιτός σαν καμήλα, αλλά και τόσο ιδιότροπος, ώστε να μην ξέρω πειά τί να φάω.

» Θέλετε ακόμα μιά λεπτομέρεια; Άγαπάω τα σπόγγ. Έχω κερδίσει μάλιστα μεγάλα στοιχεία στο κομμάτι, στο κολύμυ και στο τρέξιμο. Και τώρα που σας άνοιξα την καρδιά μου, σε έαστε δάσκαλε, μιλήστε μου για τη γυναίκα και για τα παιδιά σας. Έχετε κόρη; Άν ναι, σ'α παρακαλώ να μ' έχετε από τώρα ύπ' όψη σας...

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ.

Στο προσεχές φύλλο θα δημοσιεύσουμε μερικές άξια επιστολές του Μωπασσάν και της Μασχιρτοσεφ.

ΜΟΥΣΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΛΕΟΝΚΑΒΑΛΛΟ

Ο περίφημος Ιταλός μουσουργός Λεονκαβάλλο, είχε πάει κάποτε ινζόνγντο για μιά επίθεσι του στο Μόντσεστρο. Τη βραδείά όμως που έφτασε εκεί, έτυχε να παίζεσαι το μελόδραμά του «Παλιάντσι».

Ο συνθέτης κινήθηκε από περιέργεια και πήγε, άγνωστος πάντοτε, στο θέατρο για να το ιδή. Κατά τη διάρκεια της παραστάσεως καθόταν δίπλα του ένας μενωδής μουσικόφιλος, ο οποίος έδρανε μεγάλον ένθουσιασμό για το έργο και ο οποίος σ' ένα διάλειμμα γύρισε στον Λεονκαβάλλο και του έλεγε:

— "Ε, τί λέτε; Δεν είναι άριστόθηγμα;

— Έλάτε δά, μην τα παραλέτε! άποσεφθηκε ο Λεονκαβάλλο, ο όποιος άγαπούσε πολύ τις φάρσες. Έγώ είμαι μουσικός και κάτι ξέρω απ' αυτά. "Ε, λοιπόν, το άπορντό μελόδραμα είνε από τα πιο μετρία. Άν δεν έφραβαίην μάλιστα μήπως σ'α διασεφτήσω, θα σ'α έλεγα ότι άποτελείται από κληψυμεία. Τό κομμάτι π.χ. που άκούσατε προό όλιγο, είνε κλεμμένο από τόν Μπερλιόζ, τό τρονετό της πρώτης πράξσεως έχει κωφεί από τόν Γκωνώ και τα υπόλοιπα μέρη είνε αντιγραφόμενα από τα άσημότερα έργα του Βέρδι!...

Μόλις τελείωσε ο Λεονκαβάλλο, χαμογέλισε ευχαριστημένος για το δεινό αυτό κατηγορητήριο που άπάγγειλε έναντιόν του έαυτού του.

Την άλλη μέρα όμως, παίροντας μιά από τις σοβαρότερες έφημερίδες της πόλεως, έδρασε κατάπληκτος μερικώς τίτλους με κεραιλάια, που τόν άναστάτωσαν κυριολεκτικά:

«'Η γνώμη του μουσουργού Λεονκαβάλλο για το μελόδραμά του «Παλιάντσι». — Τό έργο του είνε ένα μωσαϊκό από ξένα κομμάτια. — Πλήρης έξομολόγησις του μουσουργού...».

Καταλαβαίνετε τώρα τί είχε συμβεί; Ο βασιδικός γείτονας του Λεονκαβάλλο, που φανόταν πολύ ένθουσιασμένος με το έργο του, ήταν δημοσιογράφος κι' έγνωρίζε κατά πρόσωπον τόν μουσουργό, στον όποιο έπαίξε ένα πολύ άσημο παιχνίδι.

Ο Βασιλεύς Γεώργιος.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ Α'

Η άγάπη του προς την Τέχνη και τη Φιλολογία. Η λύπη του για την άποτυχία του Βασιλικού Θεάτρου. Γιατί τό έκλεισε. Καθαρεύουσα και δημοτική. Πώς διώρρωσε τόν λέγο του Δηληγιάννη. Η «Ιστορία της Σύρου» και ο νεαρός συγγραφέας της. Η άβρότης του βασιλέως προς τις γνωστές του κυρίες, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο άείμνηστος βασιλεύς της Ελλάδος Γεώργιος Α', άγαπούσε πολύ την Τέχνη και είχε έμφυτη κλίσι προς τό όμοιο. Ντυνόταν ο ίδιος κομψά, άγόραζε συχνά διάφορα καλλιτεχνήματα και έδειχνε άληθινό ένδιαφέρον για τη φιλολογία και τό θέατρο.

Η βιβλιοθήκη του άπετελείτο από τα πιο έλεκτά βιβλία, τόσο στο περιεχόμενο, όσο και στην εμφάνισι. Ίδιατέρας του άφρασαν τα μυστηριώματα και τα ιστορικά συγγράμματα, ίδιος τα άναφερόμενα στην έποχή του Βυζαντίου. Από τους συγγραφείς προτιμούσε τους Γάλλους για τό άνηθρό τους ύφος και τους Βορειούς για την ύποβλητικότητα και τό μυστήριό τους.

Όσο για την άγάπη του προς τό θέατρο, την έδειξε εμπρόκτως με την ίδρυσι του Βασιλικού Θεάτρου. Είχε στήριξει πολλές έλπίδες σ' αυτό και δεν λυτήθηκε ποτέ καμιά θυσία σχετικώς. Παρακολούθησε τακτικά τις παραστάσεις του και συχνάτα μάλιστα, κατά τα διαλείμματα, έπιανε μόνος του στα παρσκήνια και έπιανε κουβέντα με τους ήθοποιούς.

Όταν είδε όμως ότι η ίδρυσις του θεάτρου δεν έφερε τα άποτελέσματα που περιμενε και ότι πολλές φορές η σάλα έμενε σχεδόν άδειάη, άρχισε να στενοχοριέται. Τη στενοχώρια του αυτή δεν μπορούσε να την κρύψη και όταν τόν έπεσεκόντο διάφοροι γνώμοιοι του μη θεατρόφιλο, τούς έλεγε πεζά:

— Δεν σ'α βλέπω δυστυχώς στο θέατρο μου. Και όμως δεν τό ξάνα βέβαια για τόν έαυτό μου...

Άργότερα, όταν η άποτυχία του Βασιλικού Θεάτρου φάνηκε πειά καθαρά, ο βασιλεύς τό έκλεισε και δεν ήθελε ν' άκούση τίποτε πειά για τό ξανάνομά του.

— Είνε πρόωγο άκόμη τό θέατρο για τόν τόπο μας! έλεγε για δικαιολογία.

Ο Γεώργιος, αν και στους έπίσημους λόγους του μεταχειζόταν κατά κανόνα την καθαρεύουσα, στην καθημερινή του όμιλία προτιμούσε άνάμικτη γλώσσα, την όποια έφρόφανε με τη λαογνώδη φωνή των βοσειών.

Κάποτε ο άείμνηστος Δηληγιάννης, τότε πρωθυπουργός, του συνέταξε και τό υπέβαλε έναν βασιλικό λόγο, στον όποιον έπληξαν έδώ κι' εκεί δυαποφρέτες λέξεις. Άλλ' ο βασιλεύς, προτού τόν άναγνώσει έπίσημος ο ίδιος στη Βουλή, τού άφίρσε άρκετούς μαζοφενισμούς και τόν έκανε πιο εύλητο και άλλοστεμμένο.

Άποσεφτόταν ώστόσο την καθαρή δημοτική, τη λεγομένη τότε καλλιαρή, και διασκελούταν να διαβάση έργα γραμμένα σ' αυτή. Ο ίδιος, στις επιστολές του, μεταχειζόταν ύφος απόλο με πεζά νοήματα, αλλά χωρίς τίποτε τό περιτό και τό στρογνό.

Για τόν βασιλέα Γεώργιο δηγούνται άρκετά ανέκδοτα, γεμάτα άπαιτό άλας και χάρη.

Κάποις νέος λόγιος της έποχής, είχε γράψει την ιστορία της νήσου Σύρου, την όποια παρουσίασε στον βασιλέα, χειρόγραφη άκόμια και δεμένη πλυντελώς σ' έναν όγκώδη τόμο.

Τού την έδωσε στα χείρα με μιά θετική άφιέρωσι, μιλ' ο Γεώργιος, μόλις είδε τόν όγκο τών χειρογράφων, έφώνασε γελόντας: — Μά τό βιβλίό σας, φίλε μου, είνε μεγαλύτερο απ' τό... νησί σας!...

Παραμυϊώδης έμεινε η άβρότης του προς τις κυρίες, στις όποιες φρενόταν πάντοτε σαν άληθινός ένγενής και ιλιότης. Για καμιά από τις γνώμιές του που πλησίαζε, είχε πάντοτε ένα όμοιο φιλοπόνημα και όσάκις καμιά απ' αυτές έλεγε τίποτε τό έξυπνο, γελοΐσε δυνατά και άθια σαν παιδί.

Ο Γεώργιος είχε σπάνια καλλιτεχνικά γούστα. Ηταν τόσο η άγάπη του προς την καλλιτεχνία και τη διακοσμική, ώστε πολλές φορές έπιανε ο ίδιος ένα σφραγιά και κάρφωνε διάφορες εικόνες στα ίδιατερα διαμερίσματα του σ' άνάκτορα.

Έπίσης ήταν συνδρομητής σε ξένα εικονογραφημένα περιοδικά και διαβάσε τακτικά και τα Έλληνικά.

